

Förvandlingen

På denna utställning berättar Tingen i förvandlad form om vår tid på jorden. Om vilka vi är, vilka vi var och vad vi lämnar efter oss. Titeln är enkelt och den syftar på det som förenar de här fem konstnärerna. Trots att de är från olika generationer, en fyrtiotalist, en sextiotalist, en sjuttiootalist och två åttiotalister, finns det tydliga beröringspunkter. Här finns ett intresse av att förändra befintliga ting. Påverka och göra om. Utifrån lust, utifrån en känsla av nödvändighet.

Att förvandla genom att lägga till, kombinera eller synliggöra befintliga saker är visserligen en beprövad metod inom konsten, men också ett konstgrepp med outtömliga möjligheter.

Saker (eller platser) är aldrig neutrala, de har en historia, en laddning och en innesluten potential. Som konstnär ställer man sig frågan: vad kan den här saken berätta för mig? Hur kan jag göra den till min? Vad kan jag lägga till eller ta bort? Vad ska jag framhäva, tolka om?

När det funkar som bäst kan det bli ett samarbete där sakerna blir aktiva medhjälpare i ens konstnärliga process.

Inspirerande som samtalspartners, kvicka och smarta.

Krävande som muser som vill att du ska bygga mer, större, bättre! När det är som bäst går allt av sig själv och du som konstnär behöver bara lyssna och följa med.

Konstnärerna här på utställningen har inte bara bra hörsel, de har också alla hittat en tydlig röst. I arbeten, framställda med hjälp av olika befintligheter, finns humor, allvar, och framförallt brinnande engagemang.

Det har varit en ära, ett riktigt hedersuppdrag för mig att få möjligheten att sammanföra dessa konstnärskollegors verk till en utställning här i Hishult. Pro Secundo har en annan historia!

Tom Bogaard

Förvandlingen & Pro Secundo

EN UTSTÄLLNING OM
ÅTERBRUK OCH NYTT LIV

med Simon Gran Danielsson, Berit Lindfeldt,
Malin Bogholt, Tom Bogaard, Dominika Kemilä
& Maggan Ek, Tomas Byström, Björn Wessman

Curatorer Tom Bogaard och Kjell Åke Gustafsson

**KONST
HALLEN
HISHULT**

29 OKT - 11 DEC 2022

SIMON GRAN DANIELSSON

Simon har en bakgrund i graffiti och punkkultur som präglas av en stark DIY anda, vilket har varit ingången till hans intresse för det offentliga rummet. Från att först ha förstått det utifrån graffitiens förutsättningar till att vända blicken mot vad som redan pågår på dessa platser. Från att lämna avtryck till att samla intryck med materialinsamlande och genom fotografier. Simon intresserar sig för det publika språket; vilka typer av material används i de miljöer som alla passerar igenom? Den pågående utformning av våra offentliga miljöer och produktion av slutna rum i städer alienerar oss. Ett förfrämligandet av det gemensamma. Definitionen av alienation handlar enligt Marx om lönearbeten och produktion: varför lessnar lönearbetaren på sitt underbetalda arbete med undermåliga produkter och material? Svaret är att vi har tappat relationen till själva arbetet och till resultatet av vår produktion. Men produktion och alienation behöver inte enbart handla om fabriksarbete. Tanken går också att föra över till hur vi förhåller oss till våra offentliga rum, till de gemensamma ytor som vi delar med varandra till exempel i en stad. Städer förändras så att man inte längre känner sig välkomna. Gentrifieringen gör att staden blir exklusivt för utvalda grupper medan andra stöts bort. När staden inte längre existerar för alla, kommer allt fler att "känna sig som en främling i sin egen stad". Till slut kan man inte längre känna igen sig i stadens funktioner, mekanismen och bebyggelse. Men det går att bryta sig loss från det. Tillståndet av alienation kan också vara en frigörande kraft. Genom att inte längre känna igen oss i reglerna

offentligt verk, Förenade Krafter: 2021, två dumpade framhjul har vävts ihop på pendelparkeringen i Källered.

och ordningen, är vi också fria att lösa upp bestämda format över vad och hur vi kan förstå stadsrummet på. Att de blir som blanka dukar för våra möjligheter. Genom att omformulera ramen för vad saker ska vara, kan vi också ändra vad vi kan vara för varandra.

I utställningen visar Simon en serie bilder på sprucken asfalt och instruktioner i markeringsfärg på vägar, tryckta på mattor. Något som brukar vara hårt, men nu är mjukt. Tillsammans med ett par avgjutna händer som är formade efter bedjande gester man möter allt oftare. De transformeras från händer till struktur och metall. I fotografiet med soptunnan och slängda tvättställ bildar tillfälliga skulpturala former. De är tryckta på samma typ av väv som används för att dölja husrenoveringar i de föränderliga stadsmiljöer. Tillsammans försöker de föra en dialog som element tagna ur stadsrummet.

De tackar jag för, 2022. Gips, stål, stripes, varningsband.

Simon Gran Danielsson född 1986 i Kämpersvik i Norra Bohuslän. Utbildad vid Konstakademiet i Tromsø och Konsthögskolan i Umeå, där han bor och verkar. Förutom att jobba som konstnär är Simon Gran Danielsson också medlem i det konstnärsdrivna galleriet Verkligheten i Umeå.

skulpturen De tackar jag för, 2022,
gips, stål, stripes, varningsband.

BERIT LINDFELDT

Hej Johanna!
Långfredag idag, en dag då vi är fostrade till att vara i stillhet. Nu rör det sig ändå genast i huvudet av dina frågor om mitt arbetes relation till tiden och rörelsen. Du talar om minnesbärare och tiden som gick, och å andra sidan, ett intensifierat nu. Starkt att läsa, jag blir glad! När jag går in i ateljén, blir jag oftast snabbt upptagen. Där råder en slags tidlöshet, jag är ju bara där med mig själv i alla åldrar. Tiden pågår naturligtvis och jag rör mig med den, det blir mycket hantverk och saker som växer och det känner du av i Vandrings, som heter det just därför. Där finns ingen plan, bara att vara i detta växande. Kanske finns det också en annan (historisk?) tid i mina lägenhetsbyggen, ett "beslöjat" lerbygge heter ju Gräva ut (2016). Ändå var det nog mer nuet som fyllde mig när jag först bestämde mig för att bygga min barndomslägenhet i kasserad masonit, ett värdelöst material (Väggar och Kammare från 2015). Det var en trotsig känsla, en sorts upprättelse av rummen där jag själv formades. Mota undan sorgen genom att vara i den, skapa något av ingenting! Det som betydde något var att komma åt det tomma, hålrummen som en lägenhet bildar i världen, och att visa – så kan också ett hem se ut. Kanske ville jag framför allt komma åt ögonblicket när allting upplöstes och frågan ställdes: vad är ett hem? Det här skalet, det här slutna tomrummet? Men sen behövde jag även mitt arbete för att bearbeta ett förgånget, en annan tid. Du använder ordet minnesbärare, ett bra ord, för jag tänker – kanske är form just minnesbärande på ett omedvetet plan. Att genom att arbeta med form hitta erfarenheter som inte kunnat uttryckas på något annat sätt, inte varit över "ytan" så att säga. Arbetet känns så för mig, en sorts livslång bearbetning av glömskan, något väcks till liv för mig. På din fråga om tid nedlagd i arbetet tänker jag att formskapandet på det sättet är oändligt, varje skulptur tar tid och utvecklar sig till nästa. Och att arbetet på så vis utvecklar en ständig rörelse, i stunden, i nuet, i form av överväldigande tankar och att denna rörelse lämnar spår i formen. Sakerna som används i ett liv (dina ord) kommer här in som minnesbärare, så är det naturligtvis! En gaffel, en sänggavel, en bit vaxduk sätter alla igång den här rörelsen. Något smyger sig på och att ge detta något – tid - får saker att hända. På din fråga om jag arbetar länge så är det nog ofta så, även om det vid vissa tillfällen också kan lösa sig väldigt snabbt.

Berit

(Ovanstående text är ett av svaren i en längre mailintervju för den nordiska nättidskriften *Kunstkritikk* år 2020. Den berör utställningen "Insidor och utkanter" på Konstakademien i Stockholm samma år, där förlusten av ett hem och dess människor står i centrum. Skulptören Johanna Gustafsson Fürst ställer initierade och spännande frågor och jag svarar efter bästa förmåga.)

sid 8. Kammare 2014. Masonit, papper, 57x45x27 cm

Löpare 2018 (detalj), trä, bomullstråd, h 270x45cm.

Biktstol 2001, trä, järn, h48x72x35cm

Huvudstupa 2013.
Foto, glas, metall, 28x12x16 cm

Berit Lindfeldt, född 1946 i Stockholm, efter Valand på 70-talet bosatt i Göteborg. Har under sin långa verksamhet utfört många stora uppdrag, som exempelvis Solsil i Alnarp och Källa Astrid i Vimmerby. Bland ett 30-tal separatutställningar märks på senare år Liljevalchs Konsthall 2014 och Konst-akademiens salar 2020. 2021 tilldelades hon Moderna Museets Vänner Skulpturpris. Ledamot i Konstakademien sedan 1998.

Bildbyrån MM, Åsa Flodén

Nos 2002. Gummi, järn, h 245 cm

MALIN BOGHOLT

En avgränsad yta mark, en kontrollerad ruta, en tvådimensionell bild, en konstruktion av natur, en trädgård.

Kan jag äga en bit jord och hur långt ner äger jag den isåfall?

Min trädgård är ett pågående, ett tillstånd som inte tar slut. Det konstanta pågåendet. I trädgården får jag vara med att starta upp, sedan kör det på av sig självt. Jag är med en stund. Tillsammans med det som vill växa här. Tvinga eller låta vara det som trivs? Släppa och se vad som händer. Starta upp och bli överraskad. Överväldigad och tacksam. Frustrerad. När det inte blir något alls. Acceptera det som inte vill vara kvar.

En del vill inte växa här, då är det så. En del vill ta över och ett par av dem låter jag göra det, Aklejan och Kungsmytan. Aklejan för att den är vacker och kul. Den gör som den vill. Korsar sig med alla, det får den. De dyker upp på nya ställen varje år. Roten är stadig. Den håller sig kvar. Kungsmytan försöker jag bestämma över. Vissa år gör jag det ordentligt, med våld visar jag var hon får lov att växa och inte. Då gräver jag upp och flyttar henne, men hon kommer tillbaka igen. Det uppskattas av fjärilar, bin och humlor. Kungsmytan motar bort alla andra, utom Stjärnflockan, Linnés döttrar som hon kallas. Jag tycker om att hennes blomma känns torr och prasslig. Som papper. Perfekt stjärnformad och delikata pistiller i mitten. När jag tittar på Stjärnflockan tänker jag på Linné och hans klassificerande av arterna. I *Natura systemae* ordnade han växter, djur och mineraler i underordnade klasser, ordningar, släkten och arter. Även människosläktet, *Homo sapiens*, systematiserades i olika arter och som följd användes vetenskapen till att särskilja människor.

Övergrepp i vetenskapens namn för att sätta sig överst, för att kunna dela upp, kontrollera och kuva. Linnés döttrar står och trängs med myntan, jag påminns.

Min trädgård är min uteateljé. Den fungerar som min utkiksplats, därifrån gör jag ett försök att förstå vad som pågår. I min egen ruta och utanför.

Jag odlar det som jag kan äta och det som inte går att äta, men som behövs ändå.

Trädgården brukas till odling och som funktion, i metod och arbetsprocess. Grävandet utav en grop, tydligt och konkret uppslukas av något som inte är medvetet, inte synligt, det intuitiva. Görandet, silat igenom syn, hörsel, doft, kroppens rörelse och den taktila medvetenheten, kokas ihop och blir konkret och synligt igen. Inhämtande. Sammanslagning. Tanke och handling i ett kretslopp.

Genom att kontinuerligt vända och vrida, plocka isär och skruva ihop kan något oväntat uppstå ur det tillsynes obetydliga. För mig handlar min konstnärliga praktik i grunden om perception, det är platsen varifrån en fascinerat, förfärad och förundrad kan titta ut över det samhälle vi lever i.

Materialens inneboende historia, verkens inbördes relation, rummets förutsättningar och hur betraktaren rör sig i rummet blir för mig en viktig del för läsningen av verket.

På Konsthallen Hishult visar jag skulptur, rörliga objekt och måleri som tillsammans bildar en installation med titeln *Diorama*. Enligt Svensk Ordbok är ett diorama ett arrangemang av fristående föremål mot en perspektivisk återgiven bakgrund för illusionerlig återgivning.

I mitt verk utgår jag från tanken om dioramats försök att fånga in och ge en illusion av naturen. Dioramat får stå för en utkiksplats mot en möjlig verklighet. En avgränsad yta, en tvådimensionell bild, ett konstruerat landskap, en trädgård.

Vikt landskap, Liten Blåklocka

Inspektören
Rörligt objekt, del av skulpturen Diorama
Förstoringsglas, motor, akleja och stjärnflocka

sidan 15 – Detaljbilder Diorama
Rörligt objekt. Vresros och spegel
Skulptur med rörliga objekt

Malin Bogholt, född 1970 i Lund. Uppväxt i Småland, boende och verksam i Göteborg. Utbildning: Konsthögskolan Valand (1993-98, med en utbytesperiod -97 på Kanazawa College of Art, Japan). Utställningar i urval: Galleri Konstepidemin 2021, Vulcano Gibca extended 2021, Konsthallen Falsterbo Strandbad 2019, Dalslands Konstmuseum 2017. Offentliga uppdrag i urval: Kontakt, Lindbergs skola, för Statens Konstråd och Varbergs Kommun 2007 och Balansakt, Gummifabriken för Statens Konstråd och Värnamo Kommun 2018. Utöver den egna konstnärliga verksamheten är Malin huvudlärare för måleri år 2 på Dömen Konstskola i Göteborg

TOM BOGAARD

Det händer, när jag är ute på en av mina vandringar vid havet för att rensa stränder och klippor från plastskräp, att någon frågar för vilken organisation jag jobbar. Ingen, får jag svara. Jag har strandstädat organisationslöst i snart 20 år, sedan jag inte längre stod ut att blunda för allt skräp. Det är en slags tyst aktivismen jag håller på med. Ett sätt att hantera min frustration.

Det handlar om att vilja se, men också att kunna se. Som när jag såg ”nurdles” första gången på Sardinien, de små plastpellets som är plast i dess urform – stadiet mellan råolja och plastprodukt. Det ser ut som smågrus. Nu hittar jag dem överallt.

En ny städad strandremsa kanske ger en liten tillfredsställelse, men att hålla det rent är ett sisufusarbete. Nytt skräp fylls på snart igen. Man kan lätt drabbas av dystra tankar. Så läser jag om de enorma flytande plastkontinent i oceanerna. *The Great Pacific Garbage Patch* och liknande. Och om allt större containerfraktskepp som nästan slentrianmässigt tappar delar av lasten på grund av slarv, nonchalans och tidspress. Uppgivenheten tar lätt över när man sätter sig in i ämnet.

Men när jag kom på att en del av skräpet gick att använda som arbetsmaterial (efter viss förädling) hände något. Något som gav mening och lust att fortsätta och kanske kunde inspirera andra. Jag hittade material, en berättelse, och en metod som ger mycket motion och frisk luft. Numera drabbas jag inte längre av frustration när jag hittar en strand där ingen har varit och städad.

På sistone är det rep och annat fiskeriskräp jag hittar och börjat använda. En stor andel av plastskräpet orsakas av fiskerinäringen. Man kan tycka att de borde veta bättre. Men mycket rep blir det.

Samlandet följs av rensning och sortering och tvätt. Sedan får materialet komma till ateljén där det förhoppningsvis uppstår något i mina försök att skapa liv i det som strax innan bara var skräp.

Mina rep-arbeten får gärna påminnas om varifrån de kommer och knyts till problemen med plastförorening och miljöförstörelse. förutom det får de berätta också någonting annat. Något som för tankarna till förflyttning och resande, om att längta bort. Ibland påminner arbeten om något man skulle kunna hitta i ett etnografiskt museum, som handarbete från Amazonas eller Kongo. Mjukt och taktilt som textil.

Jag tänker även på hur samhällen skulle kunna komma se ut i framtiden efter en tänkbar civilisationskollaps. Vi vet hur länge plast kan överleva innan det faller sönder så det är väl just plast det kommer att finnas mycket av långt efter vi slutat producera nytt.

Min *Rope Head Warrior* kommer därifrån.

Men inte minst ser jag kopplingen till måleri i mina rep-verk. Färg på en rektangel. Abstrakt måleri med färgade rep i stället för oljefärg och en värmepistol och häftapparat i stället för pensel och palettkniv.

Rope Head Warrior, 2021. Foto

Tom Bogaard. Född 1965 i Delft, Nederländerna, bosatt i Göteborg. Utbildning Konsthögskolan i Stockholm (89-91) och Konsthögskolan i Maastricht (83-89)

Utställningar i urval: Konstmuseet Göteborg 2005, Galleri Thomassen Göteborg 2014, Galleri Domeij Stockholm 2020, Konsthallen Hishult 2020. Undervisar på Göteborgs konstskola. www.tombogaard.se

Warrior Mask (Beach-Boy) 2022.
Papiermache och rep, 32x32x30 cm

Novel Entities, 2022. Rep på duk, 110x85 cm

DOMINIKA KEMILÄ

Dominika Kemilä (f. 1985 Karlstad) är konstnär verksam i Göteborg. Inom skulptur, måleri, relief, performance, fotografi, ljud och video utforskar hon utrotning och tillhörighet genom minnesaktivering.

För att ge form åt en förlorad identitet och för att betona den subjektiva erfarenheten i kollektiva trauman skapar hon konstverk, ofta med sönderslitna kläder nedsmutsade med jord och gyttja, som behandlar frågor kring död och utrotning. Performance är startpunkten i den konstnärliga processen de övriga konstverken växer fram utifrån. Sönderslitna kläder och sjukhuslakan från svenska beredskapslager från 1950-talet har masserats eller sparkats in i grus, sand, jord och gyttja. Det är material som fått sin slutliga form i skulpturer, målningar och reliefer. I dialog med ett förlorat språk arbetar hon på platser, ofta gränstrakter, i Sverige, Norge och Finland kopplade till andra världskrigets krigsfångar. I Göteborg använder hon platsen för att arbeta med det omedvetna, bearbeta trauma, betona frånvaro och fysisk distans, helt enkelt för att sätta exilens arv i centrum. Genom dualismen mellan våld och sorg pendlar processen mellan behoven att uttrycka vrede och känslighet.

Exil och fragmentering sätts i centrum när Kemilä använder sig av våld och sparkar in lera i sönderslitna kläder i en till formen gravliknande grop hon grävt på ett f.d. militärt övningsområde i Göteborg. De sönderslitna och leriga kläderna används sedan som material till skulpturer. Skulpturgruppen *Inverto* 1935-2020 har fått sitt namn efter det latinska verbet *Invertō* som betyder jag ändrar, perverterar, gör om till det motsatta. Titeln beskriver akten av att vrida in och ut. Att dra fram det gömda och ge det form. Lera och jord används för att transformera, ändra och förstöra. Konstverken består av flera lager där släkthistoria möter nutid. Skulpturerna kan ses som ut och in vridna transportlådor. Storleken och formen på verken är ursprungligen hämtad utifrån en resa i Finland 2014 och den fysiska och psykologiska erfarenheten av att röra sig i en skyttegrav. Titeln refererar även till koncepten *lebensraum* och *blut und boden* (blod och jord), som nazi-tyskland använde sig av, och syftar i korthet att de som sågs som sjuka och depraverade, de med fel tro, språk och ursprung skulle utrotas, förslavas eller fördrivas från sina hemtrakter.

Inverto 1935-2020, I
Skulptur: Kläder, lera, lim, papier-maché, stål nät, trä.
146x162x70 cm, 2020

Den konstnärliga processen är en pågående traumabearbetning där de kollektiva berättelserna blandas med de självbiografiska. I en växelverkan mellan historisk och personlig amnesi, i en rörelse över generationer såväl som landsgränser drar Kemilä fram det som är på gränsen till total utplåning. Metoden synliggör och drar fram det förbjudna i spåren av massavrättningar, tvångsdeportationer och fångläger. Kemilä har sina rötter i flera minoritetsbefolkningar som tidigare existerade i före detta Sovjetunionen. Hon har ingermanländskt, vitahavskarelskt, samiskt och polskt ursprung. Kemilä arbetar tvärvetenskapligt och hennes metod, minnesaktivering, innefattar att arbeta med det omedvetna, söka i krigsarkiv, genomföra intervjuer och fältresor i gränstrakter. Hennes drivkraft är själva utforskandet av existensen och hon kombinerar sitt intresse för litteratur, idéhistoria, statsvetenskap, psykologi, historia samt vandring och omsätter det i konstnärlig praktik.

Dominika Kemilä studerar nu på masterprogrammet för fri konst på HDK-Valand, Göteborg. Hennes arbeten har visats i både Sverige och Norge och hon har tidigare ställt ut på bl a 3:e Våningen, GIBCA Extended (2021), Steneby konsthall (2021), Rackstadmuseet (2020), Virserums konsthall (2020), Gustavsbergs konsthall (2020) och Kristinehamns konstmuseum (2019). Hon har valts till gästkonstnär i Trondheim, Vadsö och Lofoten i Norge.

Terra, 2019
Sjukhuslakan i linne från 1950-tallets beredskapslager; jord, lim.

MAGGAN EK

Att ge kläder, möbler Pro Secundo - för det andra.

Viktigt för mig är att lyfta fram de eviga sanningarna och de värden som finns i konst och litteratur. Har själv varit verksam 40 år inom teater, film, textframställning, dramatik samt pedagogik. Arbetar som frilansregissör och bildkonstnär men även som animatör, scenograf och kostymör. Vill skapa hela världar av färg, ljus och scenografi för att kunna bjuda in till en upplevelse som skall landa i publikens hjärta och hjärna. Använder mig gärna av gamla föremål som görs om men som ändå finns i publikens medvetande och minnesbank.

Det är som Proust säger, det viktiga är inte att man äger många saker utan vilken stor betydelse varje ting har, vilken historia det har att berätta.

I just denna utställning har jag valt att måla på gamla plagg, stolar och prydnadsföremål. Detta ger ofta tillfälle till samtal kring våra konsumtionsmönster men också om upplevelse av konst. Mitt mål är att flytta ut det samtalet till platser där folk är. Att ge kläder, möbler och annat en ny chans, ett nytt liv, en möjlighet att glänsa och sticka ut. Att låta konst inte bara bo på ett galleri utan bli som ett utropstecken ute i vardagen.

Att våga bära konst på gatan är något jag vill normalisera och uppmuntra, bär du en av dessa kavajer har du alltid med dig en conversation piece. Om man dessutom lägger aspekten att vi inte kan ha den slit och släng mentalitet som innebär att vi ständigt köper nya kläder så känner jag mig trygg i detta sätt att arbeta. Dessutom tycker jag om att någon annan har gått in ett plagg åt mig. Det ger fantasin fritt spelrum kring vem som haft det innan och vad just detta plagget varit i för sammanhang. En duk kan ibland vara krävande medan ett plagg eller en möbel kan vara inbjudande. Att föremålen kan återbrukas och inte bara återvinnas ger en känsla av tillfredsställelse.

Att ta spjärn mot litteratur och personer som skapat vårt västerländska kulturarv är också något jag brinner för, har ofta avbildat författare, kompositörer, konstnärer både i mina målningar men också på möbler och kläder. Att återanvända, att titta tillbaka, att låta livet gå i cirklar - Vad kan vi lära? vad kan vi ändra? vad kan vi förbättra?

Jag vill kunna skapa möjlighet för människor att se storheten i det lilla och att kunna sätta guldkant på sig själva i den för övrigt rätt mörka tid vi lever i.

Ibland tänker jag på uttryck som Memento Mori - tänk på att du är dödlig, eller Allt är fåfänglighet. Det gäller att ta vara på den tid man har, göra så mycket man kan men inte bara använda den svarta färgen.

Allt som har ett innehåll har också en yta.

Maggan Ek. Född 1959 i Halmstad, bor och verkar i Ysby, Laholm. www.allkonstverket.se

TOMAS BYSTRÖM

Pro Secundo – För andra gången. Några av de arbeten jag visar på denna utställning är också utställda för andra gången, här på Konsthallen Hishult.

Jag har i och för sig ställt ut ett flertal gånger hos Kjell Åke, men dessa bilder har sin utgångspunkt i min första utställning, ”Boring Backgrounds” år 2001.

En del är purfärska, någon bortglömd målning har jag ”hittat” i mitt förråd och någon har varit ett kärt återseende. ”Ja visst ja den. Hmm... inte så pjåkig”.

Kjell Åke föreslog att jag för denna gruppställning skulle göra ett antal nya akvareller med utgångspunkt i ”Boring Backgrounds”. Och det var ju inte helt lätt. Att veva filmen tillbaka ett 20-tal år och försöka återfinna den tråd jag sydde med då, var en utmaning. Men absolut inte främmande.

Titeln på den utställningen kom sig av att jag inte vågade måla ett ”motiv” på den mödosamt framarbetade bakgrunden. Tänk om det skulle gå åt pipan!

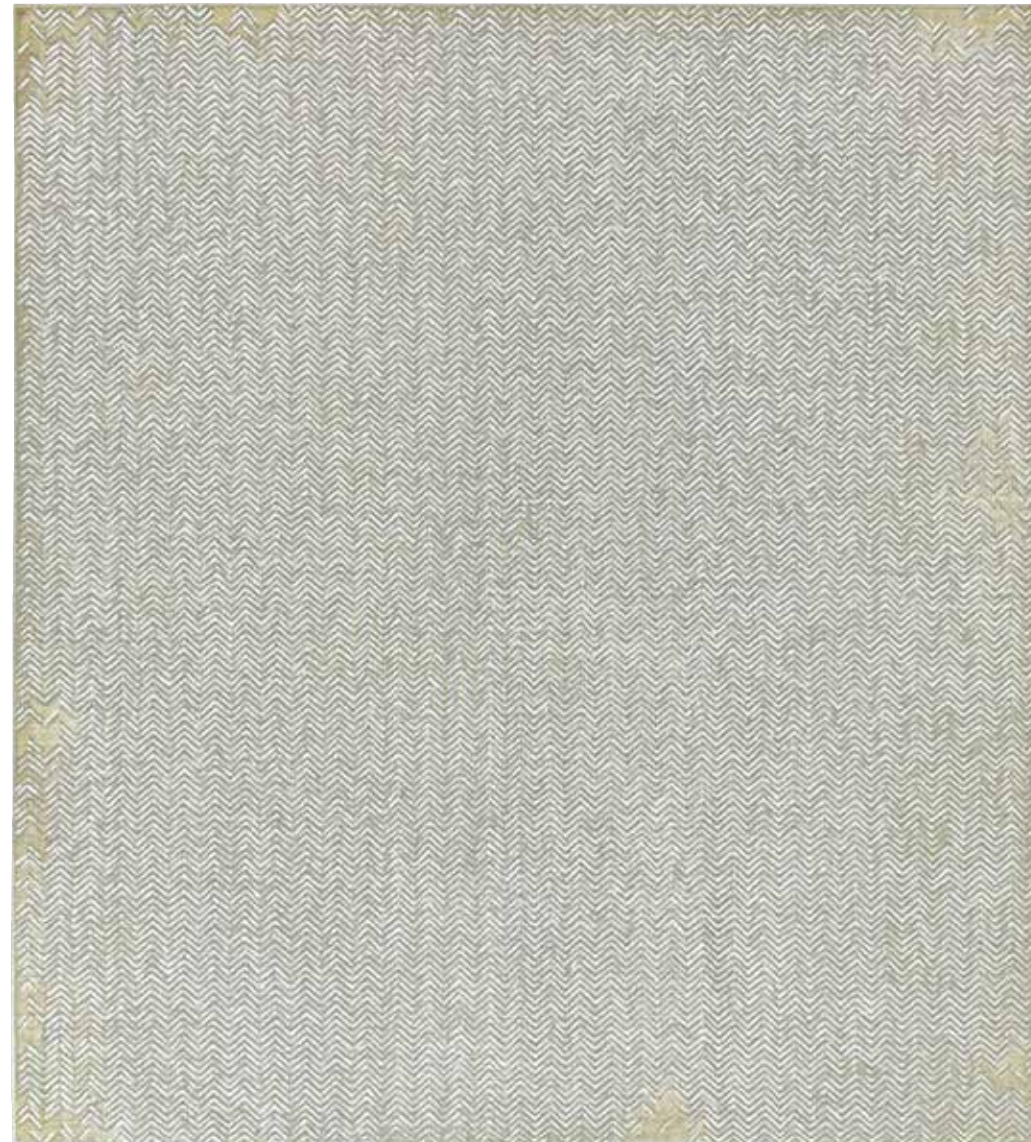
Då hade dagar av arbete gått förlorade. Så jag tänkte att bakgrunden är gott nog. I själva verket blev bakgrunden helt plötsligt motivet. Därav kom titeln – Tråkiga Bakgrunder.

Förvisso utvecklas ett konstnärsskap med åren. Åtminstone förhoppningsvis. Och jag lägger fortfarande ned mycket energi på mina bakgrunder. Men ändå. Att plötsligt arbeta med en äldre tematik kändes samtidigt både främmande och mycket bekant.

Sist och slutligen. Det blev ett kärt återseende, i sin djupare betydelse. Att se igen. Pro Secundo.

Let's Dance. Akvarell på papper, 50x40 cm, 2022
The Milky Way. Akvarell på papper, 50x40 cm, 2022

Boring Background. Olja på duk/pannä, 75x67 cm, 2001

(Till KÅ. Ett slags fritt formulerad CV)

Efter min första utställning på Konsthallen Hishult, Boring Backgrounds år 2001, har jag samarbetat med KÅ ytterligare fem gånger. Senast för fyra år sedan. Alltid synnerligen angenämt och i bästa kamratskap!

Nu deltar jag i en gruppställning under temat, Förvandlingen- Pro Secundo. En återblick och något av en spännande utmaning.

I augusti 2023 kommer jag tillbaka till Konsthallen Hishult med en separatutställning. Ser fram emot detta, har idéer och hoppas att jag kan förverkliga mina visioner.

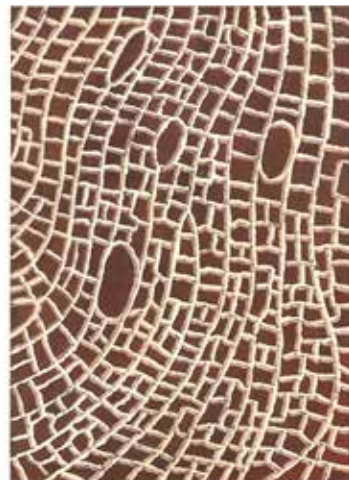
Direkt efter denna utställning visas min konst i min hemstad Tammerfors- Finland. Hur kommer det sig då att jag är bosatt i Tammerfors sedan 26 år tillbaka, av alla möjliga platser? Det kan man möjligen fråga sig. Kärleken förstås! Till min hustru Tuula Lehtinen och till staden. I nämnd ordning.

Nu har jag talat om nuet och framtiden.

Om vi ser tillbaka, har jag visat min konst framförallt i Sverige och Finland. Senast förra året på Sara Hildéns Konstmuseum i Tammerfors. Vet inte hur pass välkänt det är för en svensk publik, men räknas i Finland som ett av det mest betydande museerna för samtida konst.

Avslutningsvis. Finns i svenska och finska statens samlingar / Sara Hildéns Konstmuseum, Tammerfors / Helsinki Art Museum HAM / Tammerfors stad / Göteborgs Konstmuseum / Norrköpings Konstmuseum / Västerås Konstmuseum / Eskilstuna Konstmuseum / Sörmlands Museum / Ett stort antal samlingar i kommuner och landsting i Sverige. Privatsamlingar i Sverige, Finland, Tyskland och Nederländerna

Tomas Byström (f. 1951)

World Wide Web. Akvarell på papper, 50x40 cm, 2022

DÄR. Akvarell på papper, 50x40 cm, 2022

World Wide Web. Akvarell på papper, 50x40 cm, 2022
DÄR. Akvarell på papper, 50x40 cm, 2022

Den Persiska mattan. Olja på duk/pannå, 56x50 cm, 2000

Sinclair, STIGAR ÖVER HEDEN. Olja på pannå, 27x35 cm, 1948
Omtagning av Björn Wessman, 2022. ÅMINNE

**KONST
HALLEN
HISHULT**

Förvandlingen & Pro Secundo • 29 OKTOBER - 11 DECEMBER 2022
Katalog #168 i en löpande serie utgiven till varje utställning sedan 1994 • Upplaga – 2.000 ex
Form – KÅ Gustafsson • Bild & text – © Respektive konstnär och Konsthallen Hishult, 2022
+46-(0)430-40321 • www.hishult.com / konsthallen@hishult.com • ISBN 978-91-88875-21-1
Öppet: Sept-april: Ons-fre 12-16.00, lör-sön 12-17.00 • Maj-aug: Tis-sön 12-17.00